

N.º 4 - SETEMBRE 1979

la farga

BUTLLETÍ DEL CASAL DE JUBILATS

SALT

Adéu, estiu 79

ESPIGOLANT

La Comissió d'Urbanisme prepara un pla per a 4 anys

L'eix Salt-La Creueta, objectiu immediat

**PUNT
TIARI**

publicava fa uns dies àmplia informació sobre importants projectes de la Comissió d'Urbanisme de l'Ajuntament de Girona, un dels quals afecte al nostre Passeig d'Olot. Els saltencs hem expressat repetidament les nostres opinions i suggerències sobre aquesta important avinguda. **VOLEM QUE SIGUI UN PASSEIG**, no una via ràpida. -Confiem que les nostres aspiracions seran tingudes en compte.

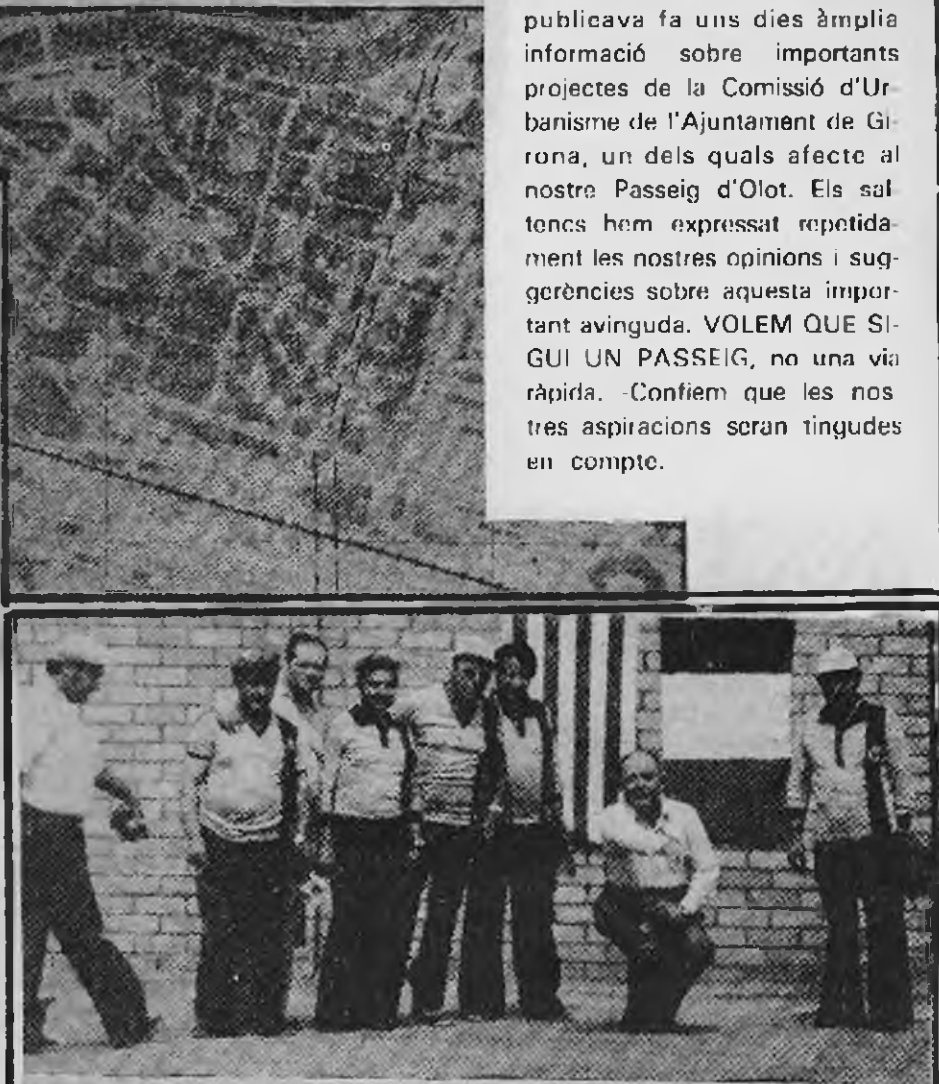
SALUDEM A LA FARGA

En el seu número anterior La Farga de Salt, butlletí que publica el Casal de Jubilats ens enviava una atenta i simpàtica salutació a la vegada que ens felicitava per la nostra trajectòria. Hem de dir que ens ha fet molta il·lusió. Ells saben molt bé com nosaltres les horos i voluntats emprades per tirar endavant un mitjà de comunicació que reflexa i recull les inquietudes d'un poble. És així doncs que Lapilastro a la vegada que els agraeix la seva deferència els anima a continuar la tasca començada amb tan d'encert i que el seu número 3 amb una portada de filigrana en pot ésser una mostra. Creiem que tenen un important paper a fer en la identificació de Salt com a poble amb la seva pròpia personalitat i conseguiran els seus objectius. Felicitats doncs, a La Farga i a tots els saltencs.

CONSELL DE REDACCIÓ DE
LAPILASTRA

De LAPILASTRA, revista de Bescanó. Agraïm les paraules i els bons desitjos dels nostres col·legues.

Un alcalde comunista que juega a la petanca

Invitado por el Club Petanca de Santa Coloma ha visitado esta ciudad monsieur Rocaute Roger, miembro del Partido Comunista Francés, quien lleva quince años ininterrumpidos ostentando la presidencia del consistorio de Alés, pequeña ciudad de 45.000 habitantes del vecino país. Durante su mandato, Alés se ha convertido en una moderna ciudad que goza de todo tipo de instalaciones

deportivas y sociales. Monsieur Rocaute fue recibido por el alcalde de Santa Coloma, el también comunista Lluís Hernández. Después, el alcalde francés se dedicó a practicar su deporte favorito: la petanca. Y, entre jugada y jugada no desaprovechó ninguna ocasión para decir que no era la primera vez que estaba en España, que él ya estuvo aquí durante la guerra. - Foto J. Guerrero.

EL PERIODICO

EDITORIAL

LA FESTA MAJOR DE SALT 1979 O MULLAR-SE EL CUL

Ara és l'hora de passar Balanç, i com que aquest mot per a molts només té un sentit en l'aspecte econòmic, volem avançar que a finals del mes de Setembre coneixereu detalladament el que ha significat, en la seva part econòmica la Festa d'enguany, que ha obtingut saldo positiu.

Però el Balanç que més ens interessa conèixer a la Comissió Gestora de la Festa Major no és precisament l'econòmic, sinó el popular, el que realment valora la gent de Salt en la Festa que hem organitzat.

La colla de persones que decidirem amb entusiasme portar endavant la Festa Major del 1979, erem conscients de que podem fracassar en els dos aspectes: en l'econòmic i en el popular; en el primer ja hem dit que hem sortit endavant, en el segon, voldríem des d'aquesta plana que ens brinda LA FARGA, demanar la col·laboració de tots aquells que ara, amb la perspectiva que dona el temps que ha passat, vulguin fer nos conèixer les deficiències que han observat, així com la seva valuosa opinió.

Tots els errors que hem comès formaran des d'ara bagatge d'experiència, aquesta experiència que no es pot adquirir en els llibres, i que només s'aconsegueix mullant-se el cul, com vulgarment es diu.

No esperem que algú "faci" la Festa Major per a poder-la criticar còmodament; al contrari, participem-hi per aconseguir que la "nostra Festa Major" la "ferm" entre tots i que per tant ens agradi.

Tothom qui estigui disposat a mullar-se el cul per la Festa del 1980 ens trobarà als locals de l'Associació de Veïns de Salt.

Us convidem a participar en aquesta tasca.

COMISSIÓ GESTORA FESTA MAJOR DE SALT

Consell de Redacció:

Lluís Mateu	Narcís Burch
Josep Cristòfol	Narcís Soler
Quim Pla	Emili Serra
Miquel Casellas	Alfons Mateu
Joan Arnao	Eusebi Cabezas

Disseny: J. Cristòfol
Publicitat: J. Cebrián
Administració: M. Casellas
Portada: de Lluís Mateu

Imprimelx:
TIPOGRAFIA - OFFSET PAGÈS
Telèfon 42 01 07 - Anglès

Dipòsit legal: Gi. 356 - 1979

Actuacions del C.P. Salt

Pensem que, millor que fer un recull que hauríem de simplificar molt- de les actuacions del C.P. Salt en el decurs de l'any, serà veure el quadre, adjunt que parla per sí mateix.

Per categories, veiem:

SENIORS. — Excepte als Campionats Oficials muntats per la Federació sempre han jugat barrejats amb els juvenils. Per això els txits són d'ambdós. S'han fet disset primers lloc, quatre segons, vuit tercers i molts d'altres que per raó d'espai no podem incloure al quadre. — Fora als camp de Germans Sàbat i de Campdevànol sempre s'ha fet el primer, i els qui més vegades ho han aconseguit són: Julià Gómez amb set, seguit amb cinc per García Hidalgo, Pep Quintana amb quatre i Muñoz i Silveri amb tres.

JUVENILS. — Solament han participat a tres competicions com a tals. S'han fet dos primers llocs, dos segons i un tercer. Casas, Ruiz i Durán han assolit, per dues vegades, el primer lloc.

FÈMINES. — En el curs de l'any, sobre dotze concursos en els que han participat les nostres jugadores, han fet sis primers, tres segons i sis tercers. Això dona bona prova del nivell de joc que han aconseguit. Montse i Dolors Espinosa han fet quatre primers llocs; Carme Fernández, tres; i amb un sol concurs guanyat hi trobem a Antònia Espinosa, Paula Font, Juanita Carrillo, Pierrette Torre, Paqui Martín i Caty Cortada, tot i participant en tots els concursos no han

CONCURS	LLOC	SENIORS			JUVENILS			FÈMINES			INFANTILS		
		1 ^a	2 ^a	3 ^a	1 ^a	2 ^a	3 ^a	1 ^a	2 ^a	3 ^a	1 ^a	2 ^a	3 ^a
Internacional	SALT	●	●										
Vila de Salt	SALT	●	●	●				●		●		●	
12 Hores Seniors-Juv.	CASSÀ	●	●										
6 Hores Fèmines	CASSÀ	●											
24 Hores Seniors-Juv.	SALT	●	●	●									
Montilivi	MONTILIVI	●	●					●		●			
Copa President	GIRONA	4 ^a	●		●					●			
Provincial Triplet.	GIRONA	1 ^a	●		●	●		●		●			
Provincial Dupletes	GIRONA	1 ^a	●	●									
Fundació C.F. Ripoll	RIPOLL	●											
Festa Major	MONTILIVI	●						●		●			
Campdevànol	CAMPDEVÀNOL		●										
Trofeu Guàrdies	ST. HILARI	●											
6 Hores Internacnl.	BREDA	●	●										
Festa Major	GERM. SÀBAT												
Diada del Club	SALT	●	●	●				●	●				
Tliga Provincial		●											
Casa de la Selva	CASSÀ	●						●					
6 Hores Fèmines	SALT							●	●	●			

pogut encara veure inscrit el seu nom en el primer lloc. Esperem que abans de finalitzar l'any puguin fer-ho. S'ho mereixen.

INFANTILS. — Quan arribem a aquesta categoria, la situació és estereïdora i veritablement preocupant. Cal posar-hi remei si no volem quedar-nos sense jugadors. Per collir s'ha de sembrar el planter; i aquesta és la tasca que tots els petanquistes sal-

tencs ens hem d'imposar. Potser la causa de la manca de jugadors en aquesta categoria és que uns nostres infantils són molt grans i uns altres molt petits, el que fa que, a part de barrejar-los amb les fèmines en molts campionats- cosa que personalment trobo deplorable- quan juguen entre ells s'hi nota molt la diferència d'edat. Que passaria si a més d'infantils hi haguéssim alevins? Provem-ho?

CONCURSOS A SALT

Un tema que m'agradaria tocar és la poca assistència que hem tingut a alguns Concursos organitzats per nosaltres aquest estiu, per part de bon nombre de Clubs de les nostres Comarques. Solament tres o quatre han correspost sempre a les nostres invitacions. No cal dir noms; ells ho saben i tenen el nostre agraïment. Raons? Poden ésser moltes: Manca de jugadors, desplaçaments massa llargs...

El que sí voldria remarcar aquí és que no hi ha cap Club de les Comarques Gironines, i fins i tot de Catalu-

nya que pugui dir que hagi invitat al C.P. Salt i no hagi rebut la nostra participació. Qüestió de principis? Potser sí.

Algú, l'altre dia, em va dir:
- No vénen perquè el C.P. Salt ho guanya tot.

Jo li vaig dir que no és ni pot ser cert això, tot recordant els meus començaments a la petanca. I no parlo pas de molts anys; quan parlar de Julián, Manel o Soto, de Figueres, de Badó, Hernández o Miralles, de Breda, per no dir-ne més, era parlar dels

qui ho guanyaven quasi tot. Tot i així anava a jugar i, al cap de no molt de temps vaig, amb molt bona companyia, guanyar un concurs. I com jo podrien parlar la major part dels petanquistes.

El que cal és participar i entre tots fer que la petanca torni a ésser un joc de companys, d'amics i, procurant guanyar sempre, prescindir d'aquests ridículs motius de rivalitats personals o de Club.

muntanya

CENTRE EXCURSIONISTA SALTENC

VACANCES ALS ALPS

L'anunciada expedició del C.E.S. als Alps ha estat un èxit en tots els aspectes. Una trentena de saltencs vam instal·lar les nostres tendes, el passat mes d'agost, sobre els prats alpins de La Bérarde, voltats de cims altíssims i de neus eternes. En aquell impressionant escenari es va desenvolupar una intensa activitat muntanyenca per part dels nostres excursionistes, que va culminar amb l'assoliment del Dôme de Neige des Ecrins, de 4015 metres d'altitud, objectiu principal de l'expedició.

Els Ecrins, un cim de més de 4000 m. conquerit pels excursionistes del C.E.S.

PROGRAMA D'EXCURSIONS OCTUBRE/ DESEMBRE 1979

7 d'OCTUBRE Participació al II APLEC DE SALT	12, 13 i 14 d'OCTUBRE EXCURSIÓ A LA VALL FERRERA Acampada al Pla de Boet i ascensió a la PICA D'ESTATS
27, 28 i 29 d'OCTUBRE PEDRAFORCA	11 de NOVEMBRE SANT GREGORI DEL TURONAL
11 de NOVEMBRE EL SUBIRÀ i SANT MIQUEL DE SOLTERRA	8 i 9 de DESEMBRE SANTUARI DE BELLMUNT, Vidrà, Vall de la Salgueda, Serra de Curull
16 de DESEMBRE RENOVACIÓ DEL PESSEBRE DEL C.E.S. al cim de MONTMAJOR (Alta Garrotxa)	24 de DESEMBRE MISSA DEL GALL a MAIÀ DE MONTCAL Ressopó

NOTES:

Per a més detalls consultar la cartellera del nostre local social. - Per a prendre part a les excursions, cal inscriure's prèviament a la llista que s'exposarà a la nostra cartellera i que es tancarà el dijous anterior a cada sortida.

UN PAÍS QUE

La recuperació de la nostra cultura i dintre d'aquesta la urgent normalització de la llengua catalana, ha de passar indiscutiblement per l'esforç de cada un de nosaltres, per demostrar amb fets que, reclamar el català com a idioma de Catalunya, no és un ideal nostàlgic de polítics i intel·lectuals. Els primers mots de la nostra vida, i les paraules d'amor o de condol, i el darrer adéu; aquesta és la llengua mil·lenària que hem de defensar amb les dents, si cal.

Els que hem nascut en els anys que seguiren la Guerra Civil, amb prou feina ens van ensenyar que tenim una cultura, ni la Història que a l'escola ens varen amagar, ni la geografia que hem après ja de grans trepitjant les nostres Comarques. Ens

feien aprendre de memòria on neix el Riu Tajo, però ningú no ens va ensenyar que el Riu Ter, on ens banyàvem cada diumenge, tenia les seves fonts en aquelles muntanyes nevades que veiem des de casa.

Avui, que ja s'ha iniciat la recuperació de les nostres institucions, sembla que a poc a poc i no sense entrebancs aconseguirem refer el nostre País. Però ben mirat, com podem demanar l'oficialitat del català sense que ens caigui la cara de vergonya?

Al programa de la passada Festa Major del Poble, que pràcticament és editat en català, hi havia més d'un

70% d'anuncis publicitaris redactats en castellà.

I no ens estranya veure en els nostres carrers rètols com: COMESTIBLES, PELUQUERIA, TEJIDOS, PANADERIA, etc.?

Els rètols d'establiments comercials han de tornar a ser escrits en català com ho havien estat en altres temps.

Recordo com ho mirat amb enyorrament les lletres despintades d'un comerç de la Plaça de Salt: VINS I QUEVIURES. Fa uns anys que en un altre carrer del casc antic, un bon català va escriure QUEVIURES en el rètol de la seva botiga. Avui ja són molts més que cal felicitar pel seu gest de respecte envers la nostra cultura, però encara en queden molts per repintar i els hem d'animar a fer ho.

Hi ha encara molts més contrasentits, però no és el meu interès fer-ne una llista. Només voldria deixar ben clar que cal continuar la insistent lluita per esborrar quaranta anys de política anticatalana. No ens pensem que amb la Generalitat i un Estatut, més aviat esquitit, ja hem resolt tots els estralls de la Dictadura.

Tots sabem qui han estat els responsables de l'intent no reeixit de transformar el català en una llengua morta, però això no ens pot solucionar ben res en la tasca del seu redreçament. Amb menys entrebancs que anys entera, és del tot necessari seguir la tasca del "For País", des de tots els àmbits i amb el nostre granet de sorra ens hem de refer, i així sortirem cada dia una mica més del sot on malintencionadament ens volien enterrar.

Però si els nostres fills a l'escola no aprenen avui, la geografia, la his-

ANEM FENT

«Diria i la llengua dels seu país, ja no podem donar la culpa del tot a ningú més que a nosaltres mateixos, que no exigim amb prou força aquest dret irrenunciable que es recull en la Declaració dels Drets Humans, d'un ensenyament de i en la nostra pròpia llengua.

Em sembla que ja som conscients que un dels buits importants que ens queden, és l'aconseguir una Televisió Catalana. La televisió és sens dubte molt més que un mitjà de comunicació, i mentre no la tinguem ens serà difícil omplir aquest buit amb altres mitjans menys populars i que demanen més esforç que el d'apretar el botó d'engegar el televisor, si cal sense ni aixecar nos del sofà. En la mesura que ens sigui possible hem de nivellar aquesta manca de Televisió Catalana, sigui amb revistes catalanes, amb llibres de contes també en català per als nostres infants, amb discos de cançons catalanes, amb "patufets" com el Cavall Fort o Tretze Vents, llegint diaris en català; que actualment n'hi ha dos: EL PUNT DIARI que s'edita a Girona amb notícies de totes les nostres comarques i pobles, i l'AVUI que està passant greus dificultats econòmiques i que s'edita a Barcelona. Dos diaris en llengua catalana que, si els catalans no els llegim, no podran subsistir. I què en farem de l'oficialitat del català sense diaris ni televisió propis?

No n'hi ha prou en dir que l'idioma oficial de Catalunya és el català; cal que ho demostrem. Però no podem fer una manifestació demanant "EL CATALAN ES LA LENGUA OFICIAL DE CATALUÑA" i, abans de disoldre'ns, cantar "LOS SEGADORES", Himne Nacional de Catalunya, traduït al castellà pel Sr. Julián Marías. Fa riure i em fa pena el comentari. A vegades sembla que

l'actuació de la gran majoria de catalans és aquesta, i consideren que protegir i ajudar la nostra cultura és propi de maniàtics i idealistes aixele-

brats. En una assemblea de socis del Patronat Parroquial de Salt, als anys seixanta, vaig fer la proposta de viva veu, que les comunicacions de la junta als socis i els programes d'activitats es redactessin en català. I, què vaig haver dit? Les columnes de l'edifici varen tremolar, i em van deixar pels gossos, fins i tot un dels socis em va recordar que abans de la Guerra hi havia gent que pensava com jo, i mira com va acabar la cosa.

Això avui ja no pot passar més, però hi ha el perill de la indiferència, del tant se me'n fot que ho escriguin en català com en castellà. Del tant m'és llegir el diari en català o en castellà; tots porten el mateix.

Siguem conseqüents; i jo em permeto recomanar al Casal dels Jubilats que faci, si no ho ha fet ja, les seves subscripcions a l'AVUI i al PUNT DIARI.

Quan comprem un llibre de contes per al nostre fill, que sigui en català.

Sereu prou valents els comerciants del poble, per esborrar el rotol de la vostra botiga escrit en castellà, i pintar-lo en català?

Els anuncis en el programa de la Festa Major del 1980, ja n'hi haurà més en català que no pas al d'aquest any?

Aquest PAÍS QUE ANEM FENT, l'hem de fer entre tots, i amb exigència demanar alhora els nostres drets.

JAUME BOSCH I TERMES

Vida del CASAL

EL RECOMPTE DE COMPTAR

Per en PITUS GELI i en DOSITEU PALOMERAS

La primavera, l'estació preferida dels poetes i de les parelles d'enamorats, amb la seva llum clara i l'aire net i fresc, convida a sortir de casa i anar a passejar. Així ho van fer dos jubilats del nostre Casal. Amb uns quants dies de coll, i com si el temps s'hagués aturat, van sortir de Salt i se'n van anar... no dirieu mai a fer què? A comptar tots els graons que té l'entranyable i immortal ciutat de Girona. Però encara no van quedar prou contents del treball realitzat. Van comptar també tots els arbres de la Devesa, aquest meravellós parc del qual n'estem tan orgullosos els gironins; i també els saltencs.

La Pera	78 esglaons
Pujada Catedral	87 "
La Presó	46 "
La Llebre	170 "
El Seminari	20 "
Els 4 Cantons	20 "
Puj. S. Fèlix	53 "
Pas. Arqueològic	330 "
Mora	50 "
Pl. dels Lledoners	22 "
Hospital Militar	27 "
Portal Nou	40 "
Llorers	60 "
Escalinata Catedral	90 "
Cúndaro	64 "
Sant Martí	79 "
Sant Domènec	168 "
Escolapis	92 "
Dr. Oliva i Prat	89 "
Església St. Fèlix	91 "
Banyes Arabs	18 "
La Muralla	149 "

En total: 1974 esglaons

I DOS MIL QUATRE-CENTS QUARANTA-UN ARBRES A LA DEVESA. Desglossats de la següent manera.

Passeig principal	422 arbres
Pavelló Esports	59 "
Riu Güell	39 "
Hípica	159 "
Carretera (Tiro pichón)	203 "
Paral·lel a les Botxes	105 "
Carretera N.II	36 "
Pl. de les Botxes i v.	1.054 "
Vores del Ter	357 "
El Jardí	16 "

En total: 2.441 arbres.

Els plàtans s'han comptat des de la N-II fins al Pavelló d'Esports.

Un total de 1.974 esglaons, que destigem que es conservin molts anys, i 2.441 arbres centenaris, que desitgem que encara visquin molts anys.

Aquests són els dos valets que han aconseguit la prova.

LA FARGA té el goig de publicar els resultats d'aquesta estadística casolana. Girona té MIL NOU CENTS SETANTA-QUATRE esglaons de pedra natural, repartits de la següent manera:

La Mercè	44 esglaons
L'Ateneu	36 "
El Pilar	47 "

La Girona vella és situada sobre un turó. Per pujar-hi calen escales que salven els desnivells accidentats. Quants graons componen aquestes escales? Segur que ningú no ho sabia. Els nostres jubilats les han comptades.

DANIEL CABEZAS ("DANI")

Daniel Cabezas i Pérez, "Dani", ens rep totjust llevat del llit: Ha fet un pesut viatge des de València, on resideix fa més d'un any i on encara li resta viure fins almenys el final de la temporada de futbol 1979/80, defensant els colors del València Club de Futbol. Encelem l'entrevista amb una petita biografia que ens fa ell mateix.

— Vaig néixer a Salt el 4 de juliol de 1956. Tinc, doncs, 23 anys i sóc quasi el més petit d'una família de set germans, sis nois i una noia. Els tres més grans van jugar tots al futbol i és potser per això que va néixer en mi la il·lusió de la pilota. I així, als vuit anys, quan volíem formar un equip de quitxalla a la plaça on ara visc, Àngel Rigau, llavors entrenador del Coma i Cros, em va portar a jugar a aquest equip, en el que hi vaig estar fins els dotze anys. A continuació, fitxo pel Salt on jugo fins els divuit, per passar tot seguit al Mestalla, equip filial del meu actual Club, el València F.C. Hi vaig jugar quatre temporades i una cedit al Onteniente, fins que, al final de la temporada, vaig passar al València: hi vaig jugar tres partits de final de temporada: Contra el Real Sociedad, l'Alavés i el Valladolid, semi-final de la Copa del Rei.

— *En aquest partit et van expulsar. Què se sent quan veus que no podràs jugar la final de la Copa del Rei?*

— No em van expulsar per tarja vermella. En portava tres de grogues i em van mostrar la quarta que vol dir un partit de suspensió. Em va saber molt de greu, però si sempre juguessis pensant en les targetes que et poden caure damunt, no ho faries amb l'entusiasme que normalment ho fas.

— *Vas marcar algun gol en aquests tres partits?*

— No, puix que els vaig jugar de defensa o lliure.

— *Normalment jugaves de davanter. Com és que ara ho facis de defensa?*

— L'entrenador creu que puc rendir molt més i dosificar adequadament el meu esforç.

— *El fet d'haver jugat de davanter, és un avantatge a l'hora d'estar darrere?*

— Sí, sens dubte, ja que has de marcar un home que té una missió que ja coneixes bé.

— *Recordes la teua primera bona fitxa?*

— Amb el Mestalla. Em va donar cinquanta mil pessetes per mitja temporada i, en finalitzar la vint-i-cinc mil més perquè havien quedat satisfets de la meua actuació.

— *Siria i Carbó van fitxar, com tu, amb el Mestalla. Com els veus?*

— Carbó pertany encara a la disciplina del València i pot fer molt. Quant a Siria, va tenir la mala sort d'una lesió molt forta; però si continua jugant com ara ho fa Lloret encara té possibilitats d'arribar lluny. Si torna a jugar com quan va anar a València, encara pot jugar a primera divisió.

— *Alguna lesió important a la teua vida de futbolista?*

— Important, no. Alguna cosa muscular i, gràcies a Déu, res més. Espero que duri.

— *Una pregunta seriosa: "T'has venut alguna vegada?"*

— Mai, en la meua vida professional, no m'ha vingut algú a dir-me que havia de fer quelcom per perdre un

partit. Si això arribés m'ho pensaria molt.

— *Dependria de la quantitat que t'oferissin?*

— No, no. Dependria de... No, no ho faria.

— *Quina vida fas a València?*

— Molt tranquil·la: Entrenar, al matí. Dinar i una petita migdiada. Llegir o al cine, i a dormir després de sopar l'hora màxima és a les onze.

— *Això d'anar a dormir a les onze ho trobes bé?*

— Mireu, jo crec que ens ho fan fer més de cara a la gent que a un mateix. Tots som responsables i sabem que a vegades és pitjor anar a dormir a les deu que a les dotze.

— *Es compatible la dona i l'esportista masculí?*

— Sens dubte; i crec que amb seny i mesura fins i tot aconsellable.

— *Vius del futbol?*

— Del futbol i per al futbol, ara per ara.

— *Què opines del dret de retenció?*

— Una putada i una gran injustícia. Està let solament per a protegir la primera divisió.

— *Seria just que en els partits televisats donessin una prima als jugadors?*

— Això és el que pretén l'Associació de Futbolistes Espanyols, i tots els qui hi perteneixem hem firmat un paper reclamant el que en diuen "dret d'imatge".

— *El millor jugador del València?*

— Per a la gent, Kempes, però per a mi, Bonhoi.

— *Es igual l'ambient dins del València que dins de l'Onteniente o el Mestalla?*

— Al Mestalla érem una colla de companys. Al València, companys dintre del camp però després cadascú fa la seva vida.

— *Per acabar, fes-me un bon equip gironi.*

— Duran, Molas, Mató, Pla, Carbó, Masferrer, Martí Filosa, Curta, Siria, Busquets i Vilarroda.

— *I Dani Cabezas?*

— No sóc jo qui per dir ho.

Llorenç Cabezas i la seva esposa han assistit impassibles però lleugerament emocionats, a l'entrevista que hem fet per a LA FARGA, al seu fill. Els diem que poden estar orgullosos d'en Dani. És un gran "nau", tant esportivament com en persona. De debò.

cartes a la farga

Sr. Director de LA FARGA:

En primer lloc, voldria encoratjar a tots els que fan possible que mitjançant la seva col·laboració la Revista "LA FARGA" sigui una realitat.

El poble de Salt, disposa en aquest moments, i fa anys que no ho tenia, d'una revista nascuda aquí, feta per gent de Salt, que vol reflexar tant la vida social, esportiva i cultural del CASAL, com les inquietuds, fets i notícies que passen a la nostra vila.

Una revista, doncs, del Casal, per al poble de Salt, que ve a confirmar la ferma voluntat que tenim els saltencs de mantenir la nostra identitat, evitant així una despersonalització, i aportant unes pàgines que seran d'enriquiment per a tots els lectors. Enhorabona doncs...!, perquè "LA FARGA" és una revista real i viva...!

En segon lloc, voldria que davant l'obertura per a dintre de pocs dies, d'un nou Centre d'E.G.B. (Centre de 16 unitats), situat a la zona anomenada escolar, a l'hora de donar-li un nom, es tinguis en compte, que a SALT, hi ha tres carrers que porten noms de mestres que han deixat un grat record entre els seus alumnes.

Aquest mestres, Gallostra, Esteve Vila i Lluís Moreno, han estat vinculats estretament en la tasca pedagògica de Salt. Convé doncs tenir-ho present en el moment de posar un nom, evitant així l'adopció de noms estranys a la nostra manera de ser i sentir talment com s'ha esdevingut en algun dels casos; ens referim al Col·legi Menéndez Pidal (persona poc simpàtica vers la cultura catalana), i que se li atorga el nom d'aquesta Escola.

Es doncs un suggeriment per a les persones que han de posar el nom: (Consell Municipal, Associació de Pares), etc.

Res més... Cordialment, el saluda

MARTÍ FITA

Nota de la Redacció. — Gràcies per la lloanca. Procurarem ser fidels als objectius que assenyalau. Pel que fa al segon punt de la vostra carta, amb gust ens fem portant-vos de la vostra justa aspiració.

poetes de salt

MANUEL CASTAÑOS

Premi "Amadeu Oller" 1979

Tots els diaris en van parlar: Manuel Castaños un saltenc de 19 anys acabava de guanyar el premi "Amadeu Oller" de poesia, premi important en els ambients literaris del país.

La nostra Revista se'n feia ressò en el seu últim número i, tal com prometíem, publiquem avui uns poemes inèdits que Manuel Castaños ens ha lliurat expressament per a LA FARGA

EN EL SILENCI GRAT...

En el silenci grat, fulgent d'estiu,
dolços llums t'envoltaven com l'escuma,
i resultaves sobre el verd del prat
Buckinghamshire és verd també on el mapa
on, amb calmada fe d'ardent deler,
eres un ídol entre folcs de broma.
Calla vençut el bosc darrera teu,
segons diu Carles Riba. Crida encara
l'incendi fervorós del meu desig
envoltant un desert circ de paraules.
Lliurats en una vall de solitud,
imphvids, oblidàvem el refugi
amagat d'Aylesbury i els seus fums
d'esma. Callàvem sota la ventada,
només treiem llençols de carn i d'os,
i escampàvem manyocs de lleus quimeres.

SONET

Entre branques trencades, el teu cos
se'm vesteix de deixalles que floriren
en un temps allunyat. Lleument em miren
l'ombra, totes les flors, aquests colors

d'un estiu petitíssim, com un traç
de la llum afegint sobre el gris compacte
una tímida taca. Fan un pacte
els teus ulls amb els meus, brillants, i el llac

el fas tu en un instant. Ja s'han fet pols
les incertes presons. D'entre les cendres
he nascut, expectant, amb els tendres
sentiments, vius i càlids, que són molts.

S'esvacixen detalls, ja solament
la presència teva llu i s'extén.

MOTS PER A RUTH

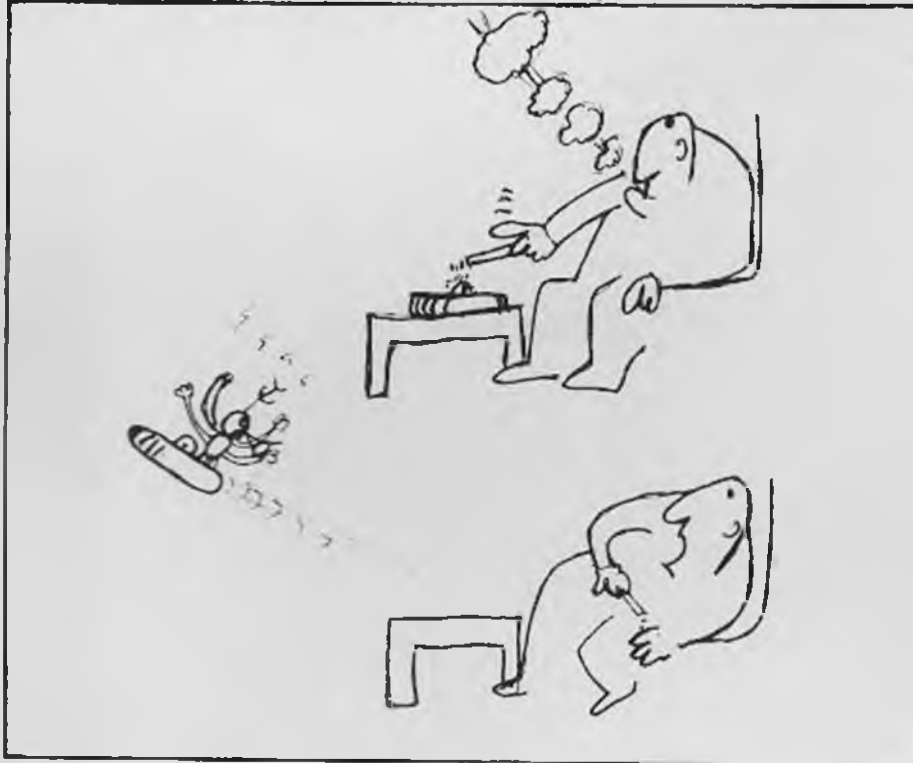
Al forn del cor, el foc i el nom de Ruth.
La llum de plom se'm jeu a prop del cap.
Es mort el goig del risc, que és fang que put.
El ver i el fals, per cert, són fets un nyap.

Un floc de sang a l'ull del son em cau.
Un salt al fons del pit, i un flamm de veus.
El fil dol vers és las, i vast el cau.
Al nord i al sud tot són bells mons de neus.

Un bos de mel, i crec en tu, i a fe.
Quin llac de nus, amb rels de llar i psalm.
El front i el peu i el si i el fum del te.
La pell i els dits van fent un vent de clam.

Et dic de nou la clau i el port per on
ju vinc amb urc i crits de rei. I punt.

L'ACUDIT FOLL *per BUGARAC*

SOPA de lletres -

P	I	N	A	T	E	L	L
O	W	H	Y	H	M	O	S
L	R	Q	I	O	Y	D	E
L	I	F	Z	H	Y	S	R
E	H	G	I	L	M	N	U
V	I	S	U	R	E	N	Y
O	U	J	K	L	F	G	H
R	C	A	M	A	S	E	C

En horitzontal, diagonal o vertical
busca 5 noms de BOLETS.

SOLUCIÓ: Bueñgol, Pinatell, Roselló,
Guerenç, Camasec.

la vida amb HUMOR

DIVAGACIONS DESPRÉS DE VACANCES

Les vacances són com un dinar de festa major. A mesura que t'hi vas acostant, l'euforia i la frisança no et deixen viure. Arriba el moment, dinés i després et trobes malament.

Aquest és el tarannà de la nostra vida. Et passes el temps somiant en allò que faràs o en allò que tindràs. I quan ho has fet, o quan ja ho téns, t'adones que no valia la pena frisar tant.

La millor solució és prendre's les coses amb humor; és el que jo faig o intento fer. No vull que em passi el que va succeir a un meus amics. Des de feia mesos anaven preparant el seu casament i, sobretot, el viatge de nuvis. No dormien, quasi no menjaven, esmerçaven hores i hores preparant l'itinerari, revisant prospectes, telefonant hotels, consultant guies turístiques. Havien fet tota una llista detalladíssima del que necessitaven, havien triat i comprat, una per una, totes les peces imprescindibles per al viatge, s'havien estudiat detingudament la roba i els vestits que durien en cada ocasió, tenien pensats els regals que portarien de cada lloc.

La preparació del seu viatge de nuvis era, tècnicament, una meravella. Quan consultaven i repassaven les carpetes, n'estaven més que orgullosos.

I va arribar el gran dia: preparatiu immediat, anada a l'església, casament, fotos, petons, dinar. Eren ja les vuit tocades quan van poder deixar el guirigañ de la festa. I llavors, posen les maletes al cotxe, prenen les carpetes, els mapes, els itineraris i les guies, i comencen allò que els havia tret el son durant tants dies.

Però no havien comptat amb el detall. El pastís nupcial els va fer mal. I, aquella mateixa nit, unes vulgars i malignes "caguetes" els van clavar al llit. Quinze dies de llit i de gota a gota. Un mes de convalescència. Adéu viatge tan somniat! Adéu il·lusions emmagatzemades! Tot el noyut de mesos s'havia ensorrat, en cosa de segons, com un castell de cartes.

Es van fer un tip de plorar. Jo crec que hauria estat millor que s'haguessin fet un tip de riure.

Creo que és molt millor l'actitud d'un meu oncle de noranta anys. Un dia, ell i jo ens cruspíem una amanida, perquè no teníem pernil. Acabat el repàs, ell em mirava amb cara satisfeta, fa un sospir de felicitat, i em diu: "Aquells pobres que van menjar una llagosta i, després, van tenir mal de ventre"...!